

der er heldigt; men just fordi det saaledes er gaaet ind i vore Sæder, er gaaet ind i vor Bevidsthed, just derfor skulle vi ikke prøve paa at slippe det, og det er det, hvorpaa dette Forslag gaaer ud. Det gaaer nemlig ud paa at bringe ind i vort Valgsystem et Exempel paa en ny Valgmaade, en Valgmaade, som stemmer med deres Anskuelse, der ved hine Forhandlingerne om Valgloven ikke fik deres Mening sat igjennem. Skulle vi nu antage et saadant Forslag, eller skulle vi forkaste det? Spørgsmaalet er: Skulle vi forkaste vor Valglov, eller skulle vi beholde den? Der ligger i dette Spørgsmaal Noget, som i Virkeligheden er den første Løbegrav mod Valgloven, som er den første Begyndelse af Beleiringen af Valgloven (Hør!); skulle vi nu følge dette, skulle vi grave Løbegravene, opkaste Batterier og begynde at beskyde vor egen Valglov, eller skulle vi lade vor Valglov staae urørt, skulle vi kaste de aabnede Trancheer til? (Ja!); ja, jeg raader naturligvis til det Sidste, det troer jeg Ingen tvivler om, men for at man rigtig kan erkjende Berettigelsen eller Ikkberettigelsen til dette Raad, maa man vel lægge Mærke til, hvori Raaringen bestaaer. Raaringen bestaaer dert, at der ved den stabs offentlige politiske Samvittigheder, saa at Samvittighederne ikke staae bag et Eksteribrædt og kunne verle, saaledes som Billederne i en Kuffasse, men saa at de ere malede paa Bæggen og staae fast der, uden dog at binde Manden; han kan gaae fra sin malede Samvittighed, men hans malede Samvittighed staaer der, og siger den ham: Du har gjort Ret i at gaae derfra, saa er det ogsaa godt, men giver den ham et Stik i Dryftet, saa er det godt, at han daglig seer paa den. See, det er Raaringen; det er dens Hovedbetydning; det er ikke denne simple Samtalen, ikke denne Fremvisen af det ydre Menneske for Forsamlingen; det er ikke, om han er bedre eller slettere barberet, at Bælgerne skulle see paa, men de skulle forsøge, om de kunne see i hans Indre, og han skal forsøge, om han kan aabne det for dem, saaledes at de med Fortrolighed og Tillid tør see ind deri, og betroe sig til ham. Det er det, vi skulle forsøge at faae ud af Raaringen; derved bliver ikke nogen Mand's Overbeviisning bundet,

thi det staaer til ham, i det Dieblit hans Overbeviisning bliver forandret, alligevel at beholde sin Plads, og mandigt staae frem og sige: jeg har taget feil, min Overbeviisning har jeg ffikket; og det staaer til ham, hvad der endnu er langt bedre, at træde ud af Forsamlingen, paany at stille sig for sine Vælgere, og sige: dengang jeg sidst stillede mig frem for Eder, da feilede jeg, det er mennefskeligt; jeg er imidlertid nu kommen til en klarere og bedre Anskuelse; ville I ikke have mit med den, saa forkaster mig; ville I derimod have mig, saa tag mig; med fornøet Kraft skal jeg da stræbe i den Virkefreds, I anvise mig. Det er Raaringens Betydning, og den vil man kaste bort. Jeg tilstaaer, jeg har ikke forstaaet det Argument, man til Fordeel for Forslaget har hentet fra Lovforslaget om Valgene paa Færøerne; saa slet dette Argument end er, og paa en saa utilladelig Maade det end er bragt frem her i Betænkningen, saa forekommer det mig dog at være det bedste. Jeg siger, paa saa utilladelig en Maade, det end er bragt frem, thi her er ikke simpelthen sagt, at der er os et Regjeringsforslag bekendt, hvor denne Valgmaade er optaget, men her er henviist til hvad der for Dieblittet foregaaer i Landstinget, for ikke at sige paa et andet Sted. Vi have altsor meget begyndt at vænne os til at spørge om, hvad der foregaaer der, og hvorledes vi kunne samstemme med dem; jeg mener, vi have altsor meget vænnet os til at spørge derom i det urette Dieblit; thi det rette Dieblit er først, naar Lovforslaget ligger for her i Thinget; da bør vi spørge: kunne vi samstemme eller ikke? Jo mere vi da kunne samstemme med hiint Thing, og jo mere det kan samstemme med vore Ønsker og Idrætter, desto bedre er det, men angaaende denne Lov vide vi knap, til hvad Mening de ville komme; og er det tilladeligt at kaste det ind her i Forsamlingen som et Argument? Det har imidlertid een god Side, og det er den, at det berettiger mig til at sige, at, naar dette Forslag kommer for her, vil jeg gjøre mig al mulig Umage for at faae det forkastet i sin Heelhed; thi jeg betragter en Hundrede- og Gents-Deel Færinger, som er sat herind i Thinget, for at veilede os